

คลายความผูกพัน ใจจะอยู่กับตัวเข้าสู่ภายใน

วันอาทิตย์ที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

เริ่มต้นให้ถูกต้องจะได้ไม่เสียเวลา

ตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ หลับตาเบาๆ พอสบายๆ ให้สังเกตให้ตึ้นนะว่า ได้ทำตามนี้หรือเปล่า หลับตาเบาๆ พอสบายๆ คือ หลับอย่าบีบตา อย่าแหม้มตา เหมือนปรือๆ ตาสักกิด ถ้าตรงนี้ได้ตรงอื่นก็ง่ายแล้ว

เราหลับตาเบาๆ สบายๆ กล้ามเนื้อบนใบหน้าก็จะผ่อนคลาย มันไม่ตึง ไม่เกร็ง ไม่เครียด ก็พลอยทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายผ่อนคลายไปด้วยทั้งเนื้อทั้งตัว บ่า ไหล่ แขนทั้งสองถึงปลายนิ้วมือ ลำตัว ขา ถึงปลายนิ้วเท้า มันจะผ่อนคลายไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัวเมื่อเริ่มต้นได้ถูกต้องที่การหลับตา นี่สำคัญนะ

ตรงนี้อ่าฟังผ่าน เพราะได้ยินทุกวัน ทุกครั้ง ทุกอาทิตย์ เราเลยมองข้ามไป แล้วก็ทำให้เสียเวลาในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ซึ่งเวลายังมีน้อยอยู่แล้ว และความตายไม่มีนิมิตหมาย เพราะฉะนั้นทำให้ถูกหลักวิชาเสีย จะได้เข้า

ถึงเร็วๆ จะได้เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเรา จะได้อบอุ่นใจ มั่นใจ
สุขใจ และงานอะไรที่เกี่ยวกับการสร้างบารมีเราจะได้ทำกัน
ต่อไปอย่างมีความสุข สนุกกับการสร้างบารมี เพราะฉะนั้น
เริ่มต้นต้องให้ถูกต้องนะ

คลายความผูกพัน เอาใจมาอยู่กับเนื้อกับตัว

แล้วก็รวมใจมาไว้กลางท้องกลางกายของเรา คือ
ทำความรู้สึกไว้ในกลางท้องของเรา มีดวงใสๆ ใสเหมือนกับ
เพชร เหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้าบ้าง เหมือนน้ำบ้าง
กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้วกายสิทธิ์ที่เจียรไนแล้วเป็นอย่างดี
ดี แล้วเราก็นึกให้ต่อเนื่องอย่างสบายๆ

จะประคองใจด้วยบริกรรมภาวนา สัมมา อะระหัง ไป
ด้วยก็ได้ ให้ใจอยู่กับบริกรรมทั้งสอง มันจะได้ไม่ฟุ้งไปคิด
เรื่องอื่น ซึ่งการฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ทำให้เราไม่เจอความสุข
ที่แท้จริง กายมันก็ไม่เบา ใจก็ไม่เบา กายจะทึบ ตื้อๆ ดันๆ
คับแคบ อึดอัด ไม่ขยาย เพราะฉะนั้น

วิธีที่จะทำให้กายเบา ใจเบา ขยาย ต้องเอาใจ
กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว หลักมืออยู่อย่างนี้

พิจารณาอย่างไรให้คลายความผูกพัน

เรามาสังเกตดูคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่
พระองค์สอนให้คลายความผูกพันจากสังขารทั้งหลาย ทั้งที่มี
วิญญาณครองและไม่มีวิญญาณครอง หรือพูดภาษาปัจจุบัน

ก็คือ สิ่งมีชีวิตกับไม่มีชีวิตนั้น ให้คลายความผูกพัน อย่าไปยึดมั่น ถือมั่น ผูกพันกับมันมากนัก เพราะไม่เกิดประโยชน์ อันใด กายก็ไม่เบา ใจก็ไม่เบา ขยายก็ไม่ขยาย แสงสว่างภายในก็ไม่เห็น ก็จะดำเนินชีวิตได้ไม่ถูกต้อง

เราลองทบทวนดู ตั้งแต่ร่างกายเราออกไป จะพิจารณาจากข้างในออกไปข้างนอกก็ได้ หรือพิจารณาข้างนอกเข้ามาหาข้างในก็ได้

ข้างในเราก็ดูกายของเราเป็นเกณฑ์ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ทั้งเนื้อทั้งตัวมันก็จะเสื่อมผุพังลงไป ไม่ว่าจะซ่อมแซม สร้างเสริมหรืออะไรก็แล้วแต่ สร้างเสริมขึ้นมามันก็ผุพัง แปลว่า มันไม่ยั่งยืน ไม่คงทน ล้วนไปสู่จุดสลาย จึงต้องคลายความผูกพัน ร่างกายของเราเป็นอย่างนี้ เสื้อผ้า รองเท้า แวนตาปากกา เครื่องประดับ เพชรพลอยก็เหมือนกันล้วนผุพัง นี้เขาเรียกว่า พิจารณาจากข้างในไปข้างนอก

มาที่บ้านเราบ้าง ที่นอกเหนือจากเสื้อผ้า เครื่องประดับ ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่อยู่ในตัวเรา ออกไปมันก็พัง บ้านเอयरถเอयर ทรัพย์สินเงินทอง รั้วบ้าน เพื่อนบ้าน รถหน้าบ้าน ขยายไปเรื่อยๆ กระทั่งทั้งหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ประเทศ นานาชาติทั่วโลก จักรวาลต่างๆ ล้วนผุพังหมด

พระองค์สอนให้คลายความผูกพัน เพราะไปนึกถึงมันก็ไม่เกิดประโยชน์ เอาใจไปวนๆ อยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระแก่นสารอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์ วนๆ แล้วก็หมดไปชาติหนึ่ง

เราไปนึกถึงสิ่งเหล่านั้น ซึ่งมันอยู่นอกตัวเรา ใจไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัว กายมันไม่เบา ใจไม่เบา ไม่โล่ง ไม่โปร่ง ไม่สบาย ไม่
ขยาย ไม่เห็นแสงสว่าง ไม่เห็นดวงธรรม ไม่เห็นกายในกาย
ไม่เห็นพระรัตนตรัยในตัว นี่แหละ ๔๕ พรรษา พระองค์ก็
ทรงสอนตอกย้ำเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ ไม่ว่าจะเริ่มต้นอะไรก็จะมา
ลงตรงนี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมสลายเป็นธรรมดา เป็นอนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา กวนๆ ก้นอย่างนี้

พอเรานึกอย่างนี้บ่อยๆ ก่อนนั่งนาทีเดียวมันก็นึกจบแล้ว
ว่า ทั้งหมดล้วนผูกพันแม้แต่ร่างกายเรา เพราะฉะนั้นอะไรก็พัง
หมด ใจจะได้คลาย พอใจคลายความผูกพันจากภายนอก ซึ่ง
หลักใหญ่ๆ ก็มีสิ่งที่มารวมกันเป็นก้อน เป็นรูปเป็นร่าง เขา
เรียก รูป เสียง บ้าง กลิ่น บ้าง รส บ้าง สัมผัส บ้าง ธรรมารมณ์
อะไรต่างๆ เหล่านั้น หรือเรียกว่า เบญจกามคุณ

พอเราคลายความผูกพันจากสิ่งเหล่านั้น ใจก็จะกลับ
มาอยู่กับเนื้อกับตัว มาหยุดนิ่งๆ อยู่ภายใน พอหยุดนิ่งอยู่
ภายในถูกส่วนเข้า ความสว่างก็เกิด รุ่งอรุณแห่งการเดินทาง
เข้าไปสู่ภายใน แสงสว่างภายในก็เรืองรองสว่างไสวขึ้น ใจก็
จะใสขึ้นไปเรื่อยๆ

ใจใสจะมาพร้อมกับความรู้สึกที่ใสๆ คือ เคลียงเกลตา
จากสิ่งที่เป็นมลทิน เป็นบาปอกุศลธรรม เราจะรู้สึกเหมือน
หลุดล่อนออกจากสิ่งที่ผิดพลาดผ่านมาอย่างแท้จริง โดยไม่
ต้องไปสารภาพบาปอะไรกับใคร รู้สึกบาปกรรมต่างๆ ถูก
ถอดออกไปเมื่อใจใส มันหยุด มันนิ่ง มันสว่าง แล้วก็จะเห็น

ไปตามลำดับ ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งตั้งไม่หยุดไม่ยั้ง แล้วก็เกิดพลังในการสร้างความคิดใจก็จะละเอียดลุ่มลึกไปเรื่อยๆ

ยิ่งละเอียดก็ยิ่งบริสุทธิ์ บริสุทธิ์จนกระทั่งเราเห็นความบริสุทธิ์ของใจเป็นดวงใสๆ ปรากฏเกิดขึ้นตรงกลาง เป็นความบริสุทธิ์ที่เห็นได้ ที่เลยความรู้สึกว่าบริสุทธิ์ มันจะเห็นแจ้งขึ้นมาว่า ‘อ้อ ความบริสุทธิ์ของใจเป็นอย่างนี้’ จะเป็นดวงใสๆ ที่ประกอบด้วย เห็น จำ คิด รู้ รวมเป็นดวงเดียวกัน ซ้อนกันอยู่ ความรู้สึกว่า หลุดล่อนจากบาปจะเกิดขึ้น จะไปสารภาพบาปที่ไหนมันก็ไม่หมด ไปรำพึงรำพันให้ใครช่วยเรา ไม่ได้หรอก นอกจากเพ้อๆ ผันๆ เลื่อนลอยกันไปตามสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้

ที่นี้ มันเกิดขึ้นจริงในตัวเรา และเรารู้สึกขึ้นมาเอง ด้วยว่ามันบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นๆ เราก็หลุดล่อนไปเรื่อยๆ เหมือนมะขามหรือเหมือนเงาะที่เรารับประทาน เนื้อกับเปลือกมันไม่ติดกัน อันนี้ก็เหมือนกัน มันล่อนจากใจไป ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งตั้งไม่หยุด

ทำไมนิ่งแล้วตื้อๆ ตันๆ เหมือนจะเขັกบดาน

แต่บางทีก็มาสะดุดตรงนี้ คือ เราหยุดนิ่งได้ในระดับหนึ่ง ฟุ้งก็ไม่ฟุ้ง แต่ไม่มีอะไรใหม่ๆ มาให้ดู ทำไมมันนิ่งเฉยๆ เหมือนจะเขັกบดานตื้อๆ ตันๆ อย่างนั้น นั่นก็เพราะเรามีความตั้งใจ

มากเกินไป มีความอยากได้ อยากมี อยากเป็น
อยากเห็นอะไรเกินไป

ความอยากเห็น เขาจะใช้ตอนก่อนนั้น แต่เวลานั้นเขาใช้
ความหยุด หยุดความอยาก อยากเป็นสมุทัย เป็นบ่อเกิดแห่ง
ความทุกข์ แม้อยากจะเห็นธรรมะก็ตาม ซึ่งจิตเป็นกุศลธรรม
แต่เจือไปด้วยโมหะ คือ ความรู้ที่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้น
ประสบการณ์ภายในจึงไม่มีอะไรใหม่ให้ดู เพราะเรามีความ
อยากเข้าไปเจือโดยไม่รู้สึกตัว เพราะรู้ว่าถ้าเห็นธรรมะแล้วดี
จะไปนรกไปสวรรค์ได้ ไปศึกษาเรื่องราวอะไรต่างๆ ของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ไปรู้ไปเห็นได้ เราเลยอยากได้
มากเกินไป เพราะความอยากแท้ๆ จึงทำให้แย่งอยู่ทุกวัน

อย่าคิดว่าเรานั่งแล้วสูญเปล่า ไม่ก้าวหน้า

ต้องหยุดอย่างเดียว ไม่มีอะไรใหม่ หรือแม้มีอะไรใหม่
ก็ต้องหยุดเฉยๆ ไม่มีอะไรใหม่ให้เราดู เราก็นิ่งเฉยๆ ช่างมัน
ไม่ได้แปลว่า เรานั่งแล้วสูญเปล่า เสียเปล่า ไม่ก้าวหน้า นั่น
เราคิดไปเอง

ทุกครั้งที่เรานั่งหลับตา ฝึกใจให้หยุดนิ่ง
ความบริสุทธิ์จะถูกส่งสมไปที่ละเอียดที่ละเอียด ใจ
จะถูกขัดเกลา กรอง แล้วก็กลั่นให้ใสขึ้น สมาธิ
ก็จะค่อยๆ ก่อตัวขึ้นที่ละเอียดที่ละเอียด เหมือน
ปลวกที่ขุดดินเข้ามาก่อเป็นจอมปลวก เหมือน

เรารดน้ำที่โคนต้นไม้ ต้นไม้เจริญขึ้นทุกวัน แต่
เราสังเกตไม่ออกว่า มันโตขึ้นวันละเซ็นต์ หรือ
สองเซ็นต์ หรือไม่ถึงเซ็นต์ แต่ผลอประเดี๋ย
เดียว มันก็มีผลให้เราได้ชื่นใจ ได้ลิ้มรส

การทำสมาธิภาวนาก็เหมือนกัน เรามีหน้าที่คือ หลับตา
เบาๆ ผ่อนคลายสบาย รักษาใจให้หยุดให้หนึ่งเฉยๆ อย่าไป
คำนึงถึงการเห็นหรือไม่เห็นเกินไป อย่าไปคำนึงถึงว่ามันต้อง
สว่าง มันไม่ควรมืด เรามีหน้าที่หยุด หยุดไปกระทั่งใจจะ
ถูกส่วนไปเอง

คำว่า เอง ไม่ได้แปลว่า เราไปทำให้เกิดขึ้น มันจะถูก
ส่วนไปเอง แต่ถ้าเราฝึกบ่อยๆ จนเป็นนิสัย จนชำนาญ ตอนนี้
เราทำให้เกิดขึ้นได้ แต่ในขั้นตอนนี้เรายังไม่ชำนาญ ยังจับจุด
ไม่ได้ เราก็ยังทำไม่ได้ แต่ไม่ใช่แปลว่า ไม่ได้อย่างถาวร
ตลอดกาลนาน ก็ไม่ใช่อย่างนั้น

เป็นแต่เพียงเราต้องปรับวิธีการ นึกทบทวนคำแนะนำ
ต่างๆ ที่เราฟังผ่านๆ ไป หรือจำได้ชั่วคราว พอถึงเวลา
มีประสบการณ์อย่างนี้จริงๆ แล้วเรารู้ อุดจะลุ่ม เร่ง เฟ่ง จ้อง
ไม่ได้ เราก็ต้องรีบแก้ไข เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อันใดที่เรา
จะทำอย่างนั้น ก็เริ่มต้นใหม่อย่างง่ายๆ ทำใจให้เหมือนเด็กๆ
innocent ไม่ได้คิดอะไร ให้เริ่มต้นใหม่ก็เริ่มต้นใหม่ แล้วก็
ฝึกการหยุดใจไปนิ่งๆ

เราอย่าไปปฏิเสธประสบการณ์ภายในในทุกๆ ประสบการณ์ อะไรเกิดขึ้นเราก็ต้องขึ้นบานตลอด เป็นมิตรกับทุกๆ ประสบการณ์ แม้ความมืดภายใน หรือไม่มีอะไรใหม่มาให้ดู หยดกับนิ่งอย่างเดียว

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

เชื่อเถิดนะลูกนะ เพราะคำนี้พระเดชพระคุณหลวงปู่ของ
เรา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
ท่านกล่าวเอาไว้ ซึ่งถอดออกมาจากพระโอษฐ์ของพระบรม
ศาสดาว่า **สมณะหยุดแล้ว** ในที่นี้หมายถึงหยุดใจภายใน
ไม่ได้หมายถึงหยุดการเคลื่อนไหวของร่างกาย

เพราะฉะนั้น ก็ต้องหยุดอย่างเดียว หนึ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ
สบายๆ ไม่เห็นก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร เรานั่งอย่างนั้นไปก่อน
ให้มีปิติสุขกับการนั่ง ให้ถูกหลักวิชาเดี๋ยวก็เห็นเอง เพราะ
สิ่งที่เราอยากจะเห็น มันมีอยู่แล้ว ทำถูกหลักวิชามันก็เห็น
ความสุขกับการเห็นอยู่ในกำมือเรา ขอเพียงให้นั่งหลับตา
ทำให้ถูกหลักวิชาเท่านั้นแหละ เดี่ยวเราจะมีชีวิตใหม่ที่เกิด
ขึ้นบนเส้นทางธรรม เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ ที่เงินซื้อไม่ได้
ไม่มีอะไรจะมาเปรียบปานได้ เป็นความรู้สึกยิ่งใหญ่ที่ไม่ผยอง
แต่ว่าเยือกเย็น สุขใจ เบิกบานใจ มีแต่ความรักและหวังดี
ต่อเพื่อนมนุษย์ และสรรพสัตว์ทั้งปวง

ฝึกตรงนี้ให้ได้นะ ฝึกหยุด ฝึกนิ่ง ฝึกให้ใจใสๆ ปรับให้ถูกหลักวิชา ทบทวนตั้งแต่ปิดเปลือกตา เพราะหลับตาเป็นมันต้องเห็นภาพภายใน ไม่เห็นเป็นไม่มี ไม่เห็นเป็นไป ได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ ถ้าหลับตาเป็นนะ

หลับตาเป็น ผ่อนคลายสบาย หยุดใจนิ่งเฉยๆ หลักการก็มีแค่นี้

มีอะไรให้ดู เราก็ดูไป มีความมืดให้ดูก็ดูไป มีความสว่างให้ดูก็ดูไป มีภาพอะไรให้ดูเราก็ดูไป ดูไปเฉยๆ เรื่อยๆ อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น คือ ไม่ให้มีความคิดเลย แปลว่าเรากำลังเรียนแบบนักเรียนอนุบาล ไม่ใช่นักศึกษาปริญญาเอก ที่กำลังวิเคราะห์ วิจัย วิจาร์ณ ประสพการณ์ ภายในเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ไม่ใช่ เรายังไม่ถึงตรงนั้น

เราอยู่ในระดับที่ว่า ฝึกหยุดให้มันเป็นในชั้นของอนุบาล และอนุบาลของชีวิตนี้ ถ้าหยุดเป็นแล้วถือว่าจบหลักสูตร ได้ดอกเตอร์ เพราะหยุดเป็นตัวสำเร็จ ที่จะทำให้เราได้ทุกสิ่งที่เราอยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากเห็น อยากศึกษาเรียนรู้ อะไรต่างๆ เหล่านั้น

นี่จะ วิชาชีวิตสำคัญมาก ที่เราต้องให้ความสำคัญกับสิ่งนี้ ยิ่งกว่าสิ่งอื่น สิ่งอื่นแค่เป็นเครื่องอาศัยชั่วคราว ประเดี๋ยวประด๋าวแล้วก็พลัดพรากกันไปเท่านั้น ไม่เราพลัดพรากจากสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านั้นก็พลัดพรากจากเราไปก่อน ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง นี่เป็นปกติธรรมดาของชีวิตในทุกภพทุกชาติที่ผ่านมา

แม้ในชาติปัจจุบันนี้ก็เช่นเดียวกัน ทำอย่างนี้แล้วใจจะใส ไม่
ผูกพันกับสิ่งใด มันจะหยุดจะนิ่งอย่างเดี่ยวและอย่างดีด้วย

หยุดนิ่งอย่างเดี่ยวและหยุดอย่างดี ที่จะทำให้เราเข้าถึง
ความสุขภายใน ยืนยันพุทธพจน์ที่ว่า

นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

๗ ได้เป็นอย่างดีเลย

ฝึกทุกวัน ทุกอิริยาบถ ไม่ได้ไม่มี

เพราะฉะนั้น ผีก็ตรงนี้นะ ผีทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด หยุดหนึ่ง ลิ้มรส ชั้บถ่าย exercise เราก็ทำไปจนกระทั่งติดเป็นนิสัย จะไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป นอกจาก คนตาย คนไม่ได้ทำ คนบ้าเท่านั้นเพราะเขาสูญเสียระบบประสาทการรับรู้ คนตายแล้วก็ทำไม่ได้

เรายังมีทุกอย่างที่สมบูรณ์หมดทั้งร่างกายและจิตใจ เรา
มี know-how มีวิธีการ ความรู้ที่ยิ่งใหญ่ เรามีศูนย์กลางกาย
เรามีใจ เรามีประสบการณ์ภายในที่รอคอยเราอยู่ และเราก็ได้
ยินได้ฟังเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาได้มาแบ่งปัน
ประสบการณ์ภายใน เปิดเผยให้เราได้รับทราบทั้งคุณุหุสัถ์และ
บรรพชิต ทุกเพศทุกวัย ได้ยิน ได้เห็นจนเจนตาคุ้นหูอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นเราต้องได้อย่างแน่นอน ไม่ได้ไม่มี

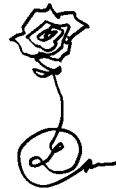
พยายามฝึกไปนะ ในทุกอิริยาบถ ในทุกสถานการณ์
ดิน อากาศ ไฟ จะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน เราจะไปเปลี่ยนแปลง
สิ่งเหล่านั้นคงทำได้ยาก เรามาปรับที่ใจของเราให้สามารถอยู่
เหนือสิ่งแวดล้อมเหล่านั้นได้แล้วจะมีสุข เหมือนจุดเย็นใน
กลางเตาหลอมนั่นแหละ จะมีความเย็นกายเย็นใจ สบายอก
สบายใจ ซึ่งเป็นต้นทางที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ฝึกกัน
ไปเรื่อย ๆ

การหยุดใจเป็นการเชื่อมบุญเก่ากับบุญใหม่

การหยุดใจนี้ เท่ากับเราไปเชื่อมบุญเก่า ที่เราทำผ่าน
มานับภพนับชาติไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นบุญเล็ก บุญปานกลาง
บุญใหญ่ ทุกบุญในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ หรือในบารมี
๓๐ ทศ ก็จะมาเชื่อมกันเป็นดวงบุญหนาแน่น ที่จะไปตัดรอน
วิบากกรรมวิบากมารให้หมดสิ้นไป หนักเป็นเบา เบาเป็น
หาย ในหลาย ๆ วิบากกรรม ที่เป็นผั้วสำเร็จติดตัวเรามา กับ
บุญนี้ก็จะได้ไปรื้อผั้วเก่า ตั้งผั้วใหม่ ออกแบบชีวิตให้เรามีรูป
สมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติที่สมบูรณ์กว่าในภพนี้ชาตินี้
ที่จะเกื้อกูลต่อการสร้างบารมีของเราในภพชาติต่อไป แม้บุญนี้
จะเชื่อมสายสมบัติในปัจจุบันที่เรากำลังสร้างบารมีอยู่ ให้มาติด
อยู่ที่กลางกายเรา จะได้ไปดึงดูดทรัพย์หยาบมาให้เราประสบ
ความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน การศึกษาเล่าเรียน และ
ในทุกสิ่ง ทุกขุโสภโรคภัยอะไรต่าง ๆ หนักก็เป็นเบา เบาก็เป็น
หาย มันก็จะดีทั้งในปัจจุบันแล้วก็ในอนาคต

เพราะฉะนั้น ฝึกกันไปนะลูกนะ เวลาที่เหลืออยู่นี้ลูกก็
ประคับประคองใจไป ฝึกไปให้หยุดนิ่งๆ อย่างเบาๆ สบายๆ
ตามที่ได้แนะนำมาตั้งแต่เบื้องต้นนะ ต่างคนต่างนั่งกันไป
เจียบๆ นะ

พระเทพญาณมหามุนี วิ.

ดี ทำ ดีที่สุดแล้ว
ดี ที่สุดต้องนั่ง
ที่ ฐานเจ็ดคือคลัง
สุด หหมดเมื่อไหร่ไร

หรือยัง
หยุดได้
ความสุข
เมื่อนั้นใจเกษม

ตะวันธรรม